

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת ויקהל-פקודי
תשפ"ג

גיליון 154

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

מתקתלים ומתחברים

על הפסוק 'ויקהל משה' כותב המדרש (מדרש אגדה): למה הקדים בלשון 'ויקהל' מה שאינו נמצא בשאר מקומות בתורה? ומתוך? זהו שאומר הכתוב: 'מי כהחכם ומי יודע פשר דבר' (קהלת ח א): אשריהם הצדיקים שיודעים לעשות פשרה בין ישראל לאביהם שבמים... תבוא קהילת משה רבינו, שנאמר: 'ויקהל משה את כל עדתו', ותכפר על קהילת אהרן דכתב: 'ויקהל העם על אהרן'.

ובדברי המדרש הגדול, דורשי אגדה אומרים: מתחילת התורה ועד כאן, לא נאמרה פרשה בהקלה אלא זו, ולמה? לא כך אמר הקב"ה למשה; הקהל את בני במצות השבת, כדי שתהיה שמורה לדורות, להיעשות קהילות קהילות ולהיכנס בבתי כנסיות ובבתי מדרשות לשמוע דברי תורה, ולקדש את שמו הגדול, כענין שנאמר: 'במקהלות וברכו אלקים ה' ממקור ישראל' (תהלים ס"ח). מהו 'ממקור ישראל', רבי יוסי אמר: זה הקב"ה שהוא מקורן של ישראל, והוא מקורן והוא סיכויין ועליו ביטחונן. אמר להן הקב"ה לישראל: אם נקהלן אתם בכל שבת ושבת לבתי כנסיות וקורין בתורה, מעלה אני עליכם כאילו הודעתם עלי שאני מלכם.

ההתקבצות וההתקהלות של בני ישראל איפה - מכפרים על עוונות.

וגם זאת הו' אומר; בהתקבצות יחדיו לדבר תורה, בהתכנסות בני עם ישראל בכדי לקדש את שמו הגדול אנו ממליכים את הקב"ה, וממשיכים ברכה ממקור ישראל, ברכת שמים ממעל.

רבינו הבתים ע"י ההתכנסות וההתקהלות

בדברי מוהר"ג על מעלת ויקהל, ותוכנו הפנימי: "זוה בחינת ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים. שהזהירם אז על מלאכת המשכן, ועל כן הקהלים תחילה. כי המשכן הוא בית התפילה שנבנה מריבו הבתים - הנעשים על ידי שנתכנסין ונקהלן עדת בני ישראל יחד, שע"ז נצטרפין צירופים רבים ונפלאים ונרבינן הבתים מאוד.

ועל כן הקדים לומר: 'ויקהל משה', ויקהל דייקא, כי עיקר בנין המשכן שהוא בית התפילה, נעשה על ידי בחינת ויקהל, על ידי ריבוי הצירופים שמצטרפין על ידי הקיבוץ, שנתקהלן יחד שנעשין מהם בתים רבים עד אין מספר שמהם נבנה המשכן'. (ליקו"מ ציצית ז"י).

ומשמע כבר גם שם מהמשך דבריו, שהצירופים הנפלאים, ובניית הבתים, הם בכל התקבצות ואסיפה דקדושה שגדולה מעלתה מאוד, בהחברות יחד אבני הקודש של נשמות ישראל.

איך משליכים חבורה אהובה וחביבה כזו

היה זה אחד ממקורבי רבינו מוהר"ן מברסלב, ורבי ליפא שמו, שהתרחק לתקופת מה, ונמנה מלבד להתקבצות התלמידים, כעבור זמן התקרב שוב לחבורה, בעת חזרתו התבטא רבינו, באמרו: "תמה אני איך משליכים חבורה אהובה וחביבה כזו, ממה נפשך, אם באותם השנים לא הלכת בדרכי ה' כראוי, בוודאי הפסדת מה שהפסדת, ואם היית עובד השם כראוי, הלא טוב היה אם היית מטיל העבדות והיהדות שלך גם כן לתוך השותפות של החברים האהובים. והיו אחרים יכולים להרחיב דיהם ולהצליח על ידי העבודות שלך". הרי כבר אמרו חז"ל: דאינו דומה יחיד העושה מצוה לרבים העושין. כי הרי בחבורה יש זכות הרבים, יש שותפות, ישנם זכותם של רבים העושים את המצוות, את העבודות ה', ביחד שואבים התעוררות, ומקבלין דין מן דין.

המניין שלכם היה בוקע רקיעים

ועוד מסופר; היה זה בתחילת התקרבותו של מוהר"ג לרבינו, היה לו חבורה בעיר ברסלב מסוחרים מוכרי כלים (טעמקעס), שהיה מדבר עמם בעבודת ה', לעוררם ולהלהיבם בדרכי העבודה. רבינו היה מתעניין אצל רבי נתן בתכימות אודות חבורה זו. ורבי נתן מגודל תבערתו לעבודתו ית', חש שבני החבורה אין ליבם עמו בבערה זו, אי לכך אט אט חדל מדבר עמם, וכך במשך הזמן, פסקה החבורה.

כעבור זמן, כשהגיע מוהר"ג לרבינו, לא סיפר לו ממהות החבורה וביטולה. אך רבינו ברוח קדשו שחזה וראה; השאיר 'פיתקה' בכתב ידו, שכן היה תוכנה: "מה אומר לכם, המניין שלכם היה בוקע רקיעים". שבה רימו לו על חשיבות 'חבורה' זו. כמובן שרבי נתן קיים עצת רבנו; וחידש שוב חבורה זו, של סוחרים הכלים והסירים, ואף גם הקדיש לכך עוד יותר זמן מזמנו היקר - ששמרם היטב.

אכן כן; החבורה, ההתכנסות וההתקהלות יחדיו היווה אבן יסוד לבני העלייה, לאנשי הצדיק, לעובדי ה', לאנשי מעשה ולפשוטי החסידים, שהתכנסו יחדיו לקבל אחד מהשני נקודות החברים, להתעורר ולהתחזק יחדיו.

חבורות רבות ומגוונות היו לאנשי מעלה, שהמטרה אחת היא: 'איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק', לקבל ולשאוב יחדיו אור התורה והעבודה, אורם של צדיקים וחסידים, טעמם המתוק וערבותם.

אחוז בכסא כבודי - בנשמות ישראל

ועוד במעלת האחדות וההתקהלות בשרשו, והחיבור למשה רבינו, הוא ביאוסף מכתבים (לרבי יעקב מאיר שכתב) בכתבו: 'ואפילו משה רבינו עליו השלם כשנתיירא מקאנת המלאכים אמר לו השי"ת 'אחוז בכסא כבודי', ומפרש רבינו (ליקו"מ ח"ב א) שהכוונה ב'נשמות ישראל החקוקות בכסא הכבוד'. והיא סגולה בדוקה שלא ליפול מהשי"ת להתאחז בכלל ישראל, ומכל שכן עם החברים, ומכל שכן עם המקורבים לצדיקים אמיתיים. והכוונה שיהיה לו אמונה בהם, ואהבה ושמחה בטובתם..."

עצם ההתכנסות וההתקבצות, שהייתה במחיצה אחת, קירוב הלבבות בשבת אחים, ההתכללות בויקהל משה - לשמוע ולהידבק יחדיו באור הצדיקים, באור התורה שהנחיל משה, בקדושת השבת שצוים משה בכאן, נחרטים על מיתרי הלבבות, מתרבים הצירופים של נשמות ישראל, ונושבים רוח חיים בלבבות המתכנסים והמתקבלים, והשפעתם רבה היא ליחיד ולכלל.

שירת הפרשה

ויקהל משה את עדת בני ישראל נקרא בפסוקים למידים אָנוּ מִפְּאֹר, בְּגִדְל כּוֹחַ וְזִכּוֹת הַרְבִּים.

פְּשָׁעַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכוֹדִים וְאֶגְוִידִים
נִתְעַלָּה וְנִתְקַדַּשׁ שֵׁם שְׁמַיִם בְּבְרוּאִים.

גַּם עַל הַתְּכַנְסוֹת אֲנֶשִׁים תְּמִימִים וּפְשׁוּטִים
בְּכָר הַתְּבַטָּא רַבָּנוּ, הַמְנַגֵּן שְׁלֶכֶם בּוֹקֵעַ רְקִיעִים.

עוֹד נְחִיד וְעוֹד נְחִיד, וּמִתְרַבֵּים צְרוּפֵי הַבְּתִים
לִפִּי וּפְאֵר אֵם יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נְחִדְיוּ מְאִירִים.

פניני הפרשה

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" (ל"ה א)

בדברי רש"י, שזה היה למחרת יום הכיפורים. יום הכיפורים ענינו של תשובה, שאז נאמר למשה: 'סלחתי כדבריך'. ולכן: 'ויקהל... כל עדת בני ישראל', התקהלות של כל עם ישראל כולם, שחזרו בתשובה ונסלח להם עונם, וכולם היו בגדר של: 'כל עדת בני ישראל'.

ואפשר להוסיף, דהוא ע"ד הנאמר 'במתן תורה', בדברי המכילתא עה"פ: 'ויסעו מרפידיים ויבאו מדבר סיני', מה ביאתן למדבר סיני בתשובה אף נסיעתם מרפידיים בתשובה. ובהמשך: 'ויחן שם ישראל נגד ההר', ובדברי רש"י: 'כאיש אחד בלב אחד. דגם כאן, מכיוון שכולם היו בתשובה - הם היו בלב אחד, כולם יחד, כל עם ישראל, דהא לא היה להם עוונות לאחר יום הכיפורים, ולא היו יוצאים מן הכלל.

"וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה"

יש לדייק, ש'וביום השביעי', כתוב: 'לכם'. ובישבת שבתון כתוב: 'לה'.

דנהג הימים הם כלי וצמצום, וכמובא (ליקו"מ נ"ו, עה"פ: ומדת ימי מה היא) לכך שאצל עם ישראל שהשבת היא בתוך כלי ומדה של ימים, כתוב ענין של ימים: 'וביום השביעי יהיה לכם'. אך אצל הקב"ה שהוא למעלה מהזמן, כתוב: 'שבת שבתון לה'.

"וביום השביעי יהיה לכם קודש" (ל"ה ב)

'יהיה לכם - שלכם יהיו, ע"ד הנאמר באברהם: 'והיה ברכה', שהברכות יהיו מסורין בידך, (רש"י). והא שבת מקור הברכה, ומיניה מתברכין כל שתא יומי. וזהו: 'יהיה לכם'.

ובליקו"מ (ק"י ט): 'בשבת נמשך הדעת לכל אחד. וזה שאומרים המבקרים להחולה, יכולה היא שתרם, לשון נוכח, הינו שתרם אלה, שיהיה לך רחמים על אחרים על ידי הדעת שיש לך מבחינות שבת'. וזהו דיוקו של קרא: 'יהיה לכם' - שלכם יהיה.

"ששת ימים תעשה מלאכה" (ל"ה ב)

אפשר לדייק: ששית ולא ששה, ענין: ת', הרומז לחיים, כמובא בחז"ל (שבת נה). עה"פ: 'והתיות תי (יחזקאל ט), לשון חקיקה של אות ת', הרומז: ל': 'ת'חיה, או: 'ת'מות חיו'. וזהו: ששת, באות: ת', חיים או מיתה: 'ומחלליה מות ימת'. ובליקוטי מוהר"ן (תורה א) על פסוק זה: שנחקק ונרשם. וזהו ענינו של שבת: 'אות'. וגם שנחקק רישומו של השבת לכל ששת ימי המעשה.

"וכל חכם לב בכם" (ל"ה ו)

החכמה זה - 'בכם', ממכם ובתוכם, בתוך כל אחד ואחד. החכמה ישנה רק צריכים לחפשה בתוכנו. וכסיפורו של רבינו הק', על רבי איזיק שחלם על האוצר בווינה, ולבסוף התברר לו שזה בתוך ביתו.

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במושגת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" (שמות ל"ה א')

התייסדות והתקהלות החסידים בעיר וורשה

גדול היה הקהל של חסידי ברסלב בעיר הבירה "וורשה" שבפולין. מקום מושבם של גדולי החסידים, שפעלו שם גדולות ונצורות לקרב נפשות רבות להשי"ת באורו של רבינו. וכך החלה השתלשלות התהוות קיבוץם של חסידי ברסלב בוורשה: היה זה יהודי חסידי שהיה גר בוורשה, בשם רבי גרשון עמנואל סטאשווסקי, יהודי בר אוריין ובר אבהן, בנו של רבי משה יחיאל אב"ד זאלשיץ ונינו של רבי מרדכי פרדס מסטאשוב, מגדולי תלמידי הרה"ק החוזה מלובלין. רבי עמנואל דידן היה חתנו של אחד מבני משפחת 'קדישו' מוורשה, יצרני וסוחרי הדין המפורסמים במזרח אירופה.

אבי משפחת קדישוזון הפך לגביר מופלג בזכות רבו הרה"ק רבי יענקל'י מראדיזימין שהיה ידוע לבעל מופת. היה זה לאחר שביקש ממנו ברכה לפרנסה, הורה לו רבי יענקל'י, "סע ללייפציג ותלמד לעשות דין". עשה כדברי רבו, נסע ללייפציג שבגרמניה ובירר שם על בית חרושת לדין, ביתנים ישב במלון, חלפו שבועות וחדשים, סרק את כל העיר ואין זכר לבית מלאכה לדין. יום אחד הציע לו מאן דהוא לרכוש כרטיס הגרלה, הוא לא סירב – והנה מספרו עלה בסכום הגבוה ביותר. כשחזר לרבו וסיפר לא מצא בית חרושת לדין, אולם זכה בפיס בסך גדול, השיבו: "וכי אמרתי לך שתסע ללייפציג ללמוד שם לעשות דין? אמרתי שתיסע ללייפציג, ועכשיו סע למקום אחר ללמוד ייצור דין". קדישוזון נסע לברלין והשתלם שם בתעשיית דין וגם בייצור שעווה לחותמות.

כשחזר לביתו קנה חבית והרתים בה דונג, אך במקום שהשעווה תצא אדומה יצאה שחורה. מאוכזב קנה דונג חדש והרתיו, וגם הפעם שחור... כך שלש פעמים, כשתינה צערו בפני רבו, נענה לו "לא קתוב בשולחן-ערוך ששעווה צריכה להיות אדומה, תייצר שעווה שחורה ואל תחשושי". באותה עת מת הצאר הרוסי ויצא חוק שבמשך כל השנה חייבים לחתום את המכתבים בשעווה שחורה לאות אָבל. קדישוזון שהיה היחיד שזה היה ברשותו, מכר ממנו בכמויות והתעשר מאוד. באחד הימים הגיע אחד מחסידי ברסלב לקנות דין אצל קדישוזון, אדהכי גשגש בחתנו ר' עמנואל ושוחח עמו ארוכות בעבודת ה', ובעקבות אותה שיחה התקרב החתן לברסלב.

חבר נאמן היה לו לר' עמנואל, ר' יעקב ציגלר, שהיה מכוונה ר' יעקיל ביאלער, במקורו מחסידי אלכסנדר. חברותא היה להם ללימוד בספר 'שפע טל' להרה"ק רבי שעפטעל הרוויץ תלמיד הרמ"ק. כיון שטעם ר' עמנואל מאור תורתו של רבינו, הודיע בשמחה לחבירו ר' יענקל, ושניהם החלו ללמוד בצוותא ליקוטי מוהר"ן ולנסוע לאומן, כך החל להתהוות הקיבוץ דברסלב בוורשה. כשהגיע הקיבוץ למניין ויותר, שכרו מטבח קטן באחד מבתי המדרש ברחוב גנשה, כששולחן משמש להם לוח-עץ שהונח על גבי החלון. בשטיבל קטן זה שנקרא 'בית אמונה' (כשמו של השטיבל דברסלב בלובלין) למדו, התפללו, רקדו ועסקו בשיחת חברים, כשאת אט התקהלו והתקבצו עוד מבקשים שבאו והתחברו אליהם.

"תרומת כסף" (שמות ל"ה כד)

כספו של רבינו

היה זה אחד מראשוני תלמידי רבינו הק', ידידו ורעהו הטוב של מוהרנ"ת, הלא הוא רבי זלמן המכונה רבי זלמן הקטן שהיה מתפרנס מעסק החלפנות. בפרסיה זה היה מחליף וממיר כספים - ממתבעות קטנות לגדולות וכן להיפך. כמו כן היה מחליף מטבע זר ממדינות אחרות, וכדומה.

היה זה פעם, כשהגיע רבי אורי מיאס שברומניה לקיבוץ הקדוש על ימי ראש-השנה, כשרבינו היה גר בעיר ברסלב, והביא עמו את כל כסף נדונייתו שהיה לו ברכושו, כי פחד להשאירו ביאס. וברצונו לקיים מצוות גמילות חסדים בממונו הלווה כסף זה לרבי זלמן, שהיה נצרך לו לעסקו - בעיסקת החילופין.

אולם איתרע מזלו של רבי זלמן, וגנבים גנבו ממנו את כל כספו ורכושו, ונשאר לו רק מעט כסף כדי מחייתו. ומחמת שרבינו גם הפקיד אצלו מעות, השתדל ראשונה להחזיר לרבינו את כספו. כשנודע דבר הגניבה לרבי אורי, פרץ בבכיות ובצעקות באמרו: "וכי איך אחזר לביתך, ובידי אין את המעות?!", כי הרי אלה כל כסף נדונייתו.

כששמע רבו את צעקותיו וצערו הגדול, נתן רבינו לרבי אורי את הכסף שהחזיר לו רבי זלמן. ואמר לרבי זלמן: "נו, אז תהיה חייב ליי". נו, וועסטו מיר זיין שולדיק?"

כששמע זאת מוהרנ"ת פנה באמירתו לרבי אורי: "את כסף רבינו אתה לוקח? את כסף רבינו אתה לוקח?!" "דעם רעבינס נעלד נעמסטו?" ובשמעו זאת, מיד החזיר את כל המעות לרבינו.

השבון הנפש

מן הציור ההוא ילדו החדרים

לְזֵדִים יָקָרִים! אַחַד מֵהַיְסוּדוֹת הַגְּדוֹלִים שֶׁהִנְחִילֵנוּ רַבֵּנוּ, הוּא הַמְשֻׁפֵּט וְהַחֲשׂוֹבֵן הַנֶּפֶשׁ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. בְּעֵקֶר יֵשׁ לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָף בְּסוּף הַיּוֹם שֶׁעַל הָאֵדִם לַעֲשׂוֹת חֲשׂוֹבֵן הַנֶּפֶשׁ אִיךָ עֵבֶר עָלָיו יוֹם זֶה, וְהָאֵם מֵלֵא אֶת תְּפִקִּידוֹ קְרָאִי?

הַבּוֹ וְהַקְּשִׁיבוּ סוֹפֵר עַל כָּךְ: אִישׁ צָדִיק וְתָמִים הָיָה רַבִּי יוֹסֵף יוֹנָה – צִעִיר בְּנֵיו שֶׁל מוֹהֲרַנְיִת מְבָרְסָלָב. עַד שֶׁאֶמְרֵוּ עָלָיו – שְׁרַשׁ מֵאֲבִיו אֶת דְּרָכֵי הַיְתָמִימוֹת" שֶׁל אֲבִיו הַגְּדוֹל שֶׁבִּלְטוּ בְּכָל מַעֲשָׂיו וְדְרָכָיו.

מֵעוֹלָם לֹא רָאוּהוּ יוֹשֵׁב בֵּטֵל. תָּמִיד, בְּכָל שָׁעָה וְעַת יֵשֵׁב בְּדַבְּקוֹת צַדִּיקוֹ, רְכוּן עַל שְׁעוֹרָיו הַקְּבוּעִים וְעִסוּק בְּעִבּוּדוֹתָיו הַתְּמוֹת וְהַיְשָׁרוֹת, כְּשֶׁתְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת אוֹפְפוֹת אֶת כָּל הַתְּהוֹלָתוֹ.

אָף הוּא גַם הָיָה מִ"מֵאֲרִי דֹחֶשְׁבָּנָא". וְכֵן הָיָה מְסַפֵּר מִדְּרָבּוֹ בְּפִקּוּשׁ – חֲתָנוּ הַגָּאוֹן הַחֲסִיד רַבִּי אַבְרָהָם שְׁטְרִינְהַאָרֵךְ, שְׁמַדִּי יוֹם בְּיוֹמוֹ לִפְנוֹת עָרְב בְּהִגַּע בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת, הָיָה יוֹצֵא – לְחַצֵּר בֵּית הַמְּדֻרָשׁ, פָּרַשׁ לְאִיָּה פָּנָה, לְשֵׁם הַתְּבוֹדָדוֹת וְהַתְּבוֹנְנוֹת פְּנִימִית יַחַד עִם חֲשׂוֹבֵן הַנֶּפֶשׁ, וְהַחֵל מְחַשֵּׁב חֲשִׁבוֹנוֹ הַיּוֹמִי בְּטַעֲנוֹ לַעֲצוּמוֹ: "מִיט וְאֵס אִזִּי מִיר אָנְעֵק דְּעַר טַאגִּי? מִיט וְאֵס? – בְּפִמָּה עֵבֶר עָלֵי הַיּוֹם? בְּפִמָּה?!" וְכֵן בְּגִינִיחָה עֲמָקָה, הָיָה מְפַטֵּיר אֶת יוֹמוֹ הַעֲמוּס הַחוּלְף וְעוֹבֵר בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה.

וְכֵן יָצָא בְּאֵי בֵּית הַמְּדֻרָשׁ, בְּעַת רַד הַיּוֹם, כִּי הִנֵּה הוֹלֵךְ הוּא ר' יוֹסֵף יוֹנָה לְהַפְרִיד מִן הַיּוֹם... וְהִי מְמַלְצִים עָלָיו אֶת הַפְּסוּק: "תָּמִים פָּעִלוּ, כִּי כָל דְּרָכָיו מְשֻׁפֵּט, צָדִיק וְיֵשֵׁר הוּא".

"את אבני השם ואת אבני המלאים" (ל"ה כ"ז)

ע"פ דברי ה'נועם אלימלך' (פרי משפטים) דאבני החושן היו נגד: שנים עשר צירופי הוי"ה ב"ה. והנשיאים שהיו צדיקים גמורים הביאו את האבנים האלה, דהיינו שפעלו ותקנו והביאו את שנים עשר הצירופים הנ"ל. ואפ"ל, שראשי תיבות של: א'בני ה'שם, א'בני ה'מלואים הם י"ב, וכידוע שבאותיות התורה מצורף שמותיו ית' - כי התורה כולה שמותיו של הקב"ה (זוהר ח"ג צח), רמז בפסוק מנין י"ב – כנגד י"ב שמות הוי"ה.

"אלה פקודי המשכן" (ל"ח כא)

"פקודי" לשון "גאולה", דבניית המשכן והשראת השכינה בו - הייתה גאולה כללית ופרטית, דהא עיקר הגלות הוא כשאין נמצאים עם השי"ת, והמשכן זה השראת השכינה. ויעויין ב'קדושת לוי' (על פסוק זה) דהמשכן רומז על "המתקת הדינים" מישראל, דזהו גם ענין גאולה.

"ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה ה' את משה... ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן" (ל"ח כג)

בניית המשכן שרומז על בניין המשכן הכללי והפרטי של כל אחד מישראל, הוא מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, מעבודת בצלאל שהוא משבט יהודה - המלכות שבעם ישראל, ויחד עמו אהליאב משבט "דן" - השבט האחרון שהיה מאוסף לכל המחנות. ומכאן נלמד חיזוק שדייקא שבט דן הם אשר עזרו לבצלאל, גם אלו בסוף - נחשלים, יש להם חלק בבניין המשכן.

בגדי שרד לשרת בקודש" (לט א)

אפ"ל בהקדם ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (קכו) שהבגדים בעצמם תובעים את האדם אם נזהר בשמירתן מלבדן כראוי ולהחזיקן בנקיטת. וזהו "שרד" אותיות "דרש" - שהבגדים תובעים ודורשים לכבדם כראוי, וזאת בכדי: "לשרת בקודש" - לעשות בהם עבודתו ית'. ואפשר להוסיף, בדברי רבינו (שם) שהבגדים הם בסוד "חשמ"ל", דהר"ת של "ביגדי שרד לשרת בקודש ויעשו אית ביגדי הקדש אשר לאהרן", גימטריא "חשמ"ל" (עם הכולל).

"וישם את הכיור בין אהל מועד ובין המזבח" (מ ל)

אפשר לומר בדרך צחות, ע"פ שיחתו של רבינו (שיחות הר"ן רפז): מה יש להאדם לעשות בזה העולם, אין צריך כי אם: "להתפלל וללמוד ולהתפלל"... "דאונגען און לערנען און דאונגען". וזהו: "כיור" המים חיים הרומזים על ה"תורה" - "אין מים אלא תורה". והוא מונח בין "אהל מועד" - דשם 'העבודה' רמז על "תפילה", ובין "המזבח" ד"תפילה" במקום "קרבנות". שהתורה מוקפת בתפילה: להתפלל וללמוד ולהתפלל.

"לעני כל בית ישראל בכל מסעיהם" (מ לח)

בדברי רש"י: 'מקום חנייתם אף הוא קרוי מסע', כי גם מה שבני ישראל חונים ואוגרים כוח - זה עבור 'מסעם', שיהיה להם כוח להתעלות. כן אפ"ל, שיהודי נח - תמיד הוא בבחינת נוסע. גם אם זה נראה 'מקום חנייתם'.

"בכל מסעיהם" (מ לח)

ונסמך לכך מה שצוּעקים: "חזק חזק ונתחזק", כי לעת הנסיעה צריכים חיזוק מיוחד, וכידוע שיחתו של מוהרנ"ת שהוא יכול לתת דין וחשבון גם על יום הנסיעה.

ה'מכתב" הוא כוח עצום לחיבור וקירוב לבבות - ננצל זאת!
"קבלתי מכתבך היום, והיה לי לנחת גדול, כי הייתי מצפה לך, כי נפלאתי שפכל שבוע העבר לא ראיתי כל תמונה מכתב ידך, כעת החייתני בדבריך".
(מכתבי מוהרנ"ת)

Advertisement for a book or service, featuring a red mailbox image and text in Hebrew. The text includes a call to action and contact information.